

Huỳnh Dung

T Ì N H
T Ì N H

* * *

(Tập truyện ngắn «TÌNH II» của Huỳnh Dung)

2014 - 2015

Truyện No. 2

TÌNH KHÔNG CÒN NỮA

* *

Saigon ngày

Phượng thương yêu,

Anh thư này để nói lời xin lỗi em vì anh ra đi đột ngột không gặp em để nói lời giã từ trước ngày rời Saigon.

Tha thứ cho anh nhé em? Anh biết em yêu anh thật nhiều và chắc em cũng rõ tình anh dành cho em.

Anh thật sự đau lòng khi quyết định rời bỏ Saigon, bỏ niên học cuối cùng ở Đại Học và... bỏ cả em, người tình yêu quý của mình.

Nhưng em ơi! Con đường này anh phải chọn, dù biết rằng cả hai ta đều sẽ rất đau lòng. Anh biết em sẽ rất tức giận và oán hận anh khi đọc thư này, cho rằng anh rời em ra đi âm thầm là một sự trốn chạy, là từ bỏ duyên tình của chúng ta. Chỉ là anh không dám gặp em, vì sợ đối mặt em rồi anh sẽ yếu lòng, không nỡ dứt tình ra đi!

Chắc em đã theo dõi tình hình chiến sự trong nước hiện nay vô cùng khẩn trương. Hội nghị Paris giữa 2 phe Mỹ với chính phủ miền Nam và Cộng Sản Hanoi với Mặt Trận Việt Cộng, không có lợi cho chính sự và quân sự cho Việt Nam Cộng Hoà của chúng ta.

Trước tình thế này, chính phủ Saigon phải chọn lựa con đường tự vệ tự cường. Đất nước ta, dân tộc ta, không thể dựa vào sự bảo trợ của người Mỹ!

Thế nên trước sau gì anh và bạn bè cùng lứa tuổi cũng sẽ nhận được lệnh nhập ngũ. Chúng anh sẽ rời bỏ nhà

trường, gia nhập quân đội để bảo vệ nửa phần đất còn lại của quê hương, không để lọt vào tay Cộng đảng của Hồ và Cộng Sản quốc tế.

Vì biết trước con đường mình phải đi, nên anh quyết định rời Saigon ghi danh vào trường Sĩ quan Hải quân ở Nha Trang, trước khi nhận được giấy gọi quân dịch.

Như em từng nghe anh tâm sự, cuộc đời hồ hải cũng là mơ ước của anh từ tuổi thiếu niên. Bấy lâu anh vì yêu em, vì muốn ngày ngày sóng bước bên em, cùng em đến trường, cùng em dạo chơi đây đó... mà anh mới chọn học ở Đại Học Saigon, và chọn cùng phân khoa với em.

Giờ đây trước tình hình của đất nước, anh không thể quên nghĩa vụ của trai thời loạn. Anh đã quyết định chọn đời người chiến sĩ của trùng dương biển cả.

Hai năm sau khi tốt nghiệp, anh sẽ là sĩ quan hải quân, cuộc đời sẽ dính liền với sóng nước và con tàu, cùng đồng đội bảo vệ hải phận của quê hương chúng ta từ vĩ tuyến 17.

Trong tương lai, dù thế sự chuyển biến thế nào, thời gian chia cách bao lâu... ngày chúng ta gặp lại, nếu tình yêu của em dành cho anh còn đó... thì anh hy vọng chúng ta sẽ nối lại mối duyên tình lỡ dở. Anh mơ ước có được sự tái ngộ trong tương lai đó... Và chúng ta sẽ là tình nhân cũ, yêu nhau trong hoàn cảnh mới. Em có thể là một nữ Giáo Sư văn học, hay nhà văn, nhà báo... Còn anh hẳn là người chiến sĩ trong bộ trang phục hải quân.

Phượng à,

Anh hy vọng có ngày đó... Và ngày đó sẽ là ngày hội ngộ vui vầy hạnh phúc của chúng ta.

Một lần nữa xin em tha lỗi cho anh và chớ quá đau lòng khi đọc thư này.

Em mãi mãi là cô sinh viên xinh đẹp trong lòng anh, là người tình bé bỏng của anh. Và nên hiểu rằng ngay từ phút này và mãi mãi về sau, dù anh đang trên con tàu lênh đênh phương trời nào... anh cũng sẽ luôn nghĩ đến em, nhớ đến em, yêu em... Bởi vì em là người tình duy nhất trong tim anh.

Hôn em ngàn lần.

Đỗ Tường Mẫn

Bức thư của Mẫn dài thườn thục...

Phượng đọc tới đọc lui hai ba lần, mình toát mồ hôi, toàn thân mệt như rời rã... y như nàng đang chạy hàng ngàn cây số để bắt kịp bước chân người tình, níu giữ chàng lại...

Thời gian trôi qua... một giờ... hai giờ... ba giờ... bức thư của Mẫn bị vò nát trên tay Phượng lúc nào nàng cũng không hay! Nàng ngồi trơ trơ trên chiếc băng dài nơi khu viên đại học, mà không không phân biệt nổi mình đang chết lịm một chỗ, hay đang chạy tới như người điên để tìm kiếm thứ gì quý báu đó... vừa bay mất?

Trời đã xế chiều, giờ học đã tan lâu rồi, nơi này không còn người lai vãng!

Hình như có tiếng thét gào của gió mưa đang tranh cãi giận hờn nhau, khiến cho lá vàng rơi lả tả đầy sân, và sỏi đá bên đường cũng nghễnh đầu nhả nhó làm xáo trộn lối đi, khiến cho bước chân của Phượng siêu vẹo ngã nghiêng!

Nàng nhấc từng bước, từng bước... thất thểu. Đi mà không biết đi đâu?

Một lúc sau nàng đã rời khu đại học, lang thang trên đường phố Saigon, chân cứ mãi bước tới từ dãy phố này sang dãy phố khác...

Nàng đi qua những lối đi mà thường ngày Mẫn với nàng sóng bước bên nhau dạo phố... Cặp tình nhân chen chúc giữa người và người qua lại, bên tai vang vang âm thanh rộn ràng của xe cộ...

Nhưng...

Bữa nay Phượng cũng đi trên con đường cùng chàng đi qua, cũng trên lối cũ cả hai sóng bước... Nhưng bữa nay mắt nàng không trông thấy gì, ngoài phố vắng nhà hoang! Tai nàng không nghe âm thanh gì, ngoài tiếng nỉ non ai oán từ đáy lòng nàng vang lên!

Phượng lẩm bẩm trong miệng:

«Khung trời này là thiên đường tình yêu của Mẫn và ta!
Chàng đi rồi, nơi này đã biến thành địa ngục!

Tình không còn nữa! Tình yêu đã mất rồi!

Nàng vừa đi, vừa hát nghêu ngao nhỏ nhỏ những lời tình si khờ dại của «ai» đó... mà giờ đây rất đúng tâm tư của nàng:

(TÌNH MÁT)

*Anh đi rồi thiên đàng thành địa ngục
Cảnh cũ giờ đây hoa cỏ u sầu,
Không gian buồn mưa gió giận hờn nhau,
Trời ảm đạm như chiều Thu lá đổ.*

*Anh đi rồi em dạ sâu lòng nhớ,
Tâm trạng buồn thương chẳng chút phai,
Phố phường kia... dù mãi có người ta,
Em vẫn thấy nhà hoang cửa trống!*

*Anh đi rồi lấy ai em làm mộng?
Em làm thơ ca tụng để ai nghe?
Mắt biếc tìm ai giữa cõi bơ vơ?
Gầy vóc ngọc lỏng vòng eo áo nhớ!*

*Anh đi rồi duyên chúng mình dang dở,
Em làm sao dệt nốt khúc tơ tình?
Con đường nào in dấu bước chân anh?
Mà sỏi đá kêu vang lời tiếc bướm!*

*Anh đi rồi chưa nhòa hương kỷ niệm,
Bài đơn ca em hát mãi không ngừng,
Vạn lời sầu héo hắt gọi tình quân,
Hồn lão đảo theo nhịp đàn lỗi khúc!*

*Anh đi rồi chuyện mình tuy đã dứt,
Rượu tình xưa còn đắm ướt môi mềm
Em còn say còn chéng choáng hơi men,*

Thần trí mơ hồ nửa mê nửa tỉnh...

*Lời muốn hỏi đã không còn ra tiếng,
Hỏi ai đây? Hay nhẩn gió hỏi chàng?
Cuộc tình này sao chưa hợp đã tan?
Chỉ còn lại mây vẩn thơ thân ái.*

HD

Tiếng hát trong cổ họng Phượng mỗi lúc một yếu dần... đôi chân đang bước vụt sụm xuống. Nàng cúi đầu ngả quỵ...

Không biết thời gian trải qua bao lâu? Lúc mở mắt ra, Phượng thấy mình đang nằm trên giường trong tư phòng nhà mình. Mẹ và Hồng, em gái nàng, đang ngồi bên cạnh, nhìn nàng với ánh mắt lo lắng.

Phượng bật ngồi dậy nhìn mẹ và em với ánh mắt ái ngại. Mẹ nàng phát tay nói:

- Con hãy nằm xuống nghỉ đi. Một lúc khoẻ rồi hãy nói rõ ràng vì sao con bị ngất giữa phố?

Phượng vâng lời mẹ nằm xuống giường, đưa mắt nhìn mẹ và em gái như ngầm hỏi việc gì xảy ra? Hồng hiểu ý chị nên nói:

- Chị bị xỉu giữa phố Saigon, ngay trước cửa hiệu Giao Linh bán tơ lụa. Cũng may bà chủ tiệm là bạn rất thân với mẹ. Bà nhận ra chị, nên bảo tài xế đỡ chị lên xe hàng, đưa chị về nhà mình. Dĩ nhiên lúc ấy chị mơ mơ tỉnh tỉnh, nên không nhớ rõ việc gì xảy ra, phải không?

Phượng gật đầu, nói giọng yếu ớt:

- Chị nhớ lúc đang đứng giữa phố cảm thấy chóng mặt. Nhưng không ngờ lại bị ngất xỉu. Xin lỗi đã làm mẹ và em lo.

Hồng cười cười:

- Chị bất tỉnh nhưng trên tay vẫn giữ chắc lá thư của anh Mẫn. Thư bị nát nhiều chỗ, em phải sắp xếp dán nối lại mới đọc cho mẹ nghe được. Nhờ vậy mẹ và em đoán biết nguyên nhân chị ngất xỉu.

Nghe Hồng nói chuyện lá thư, Phượng không dấu được vẻ ưu sầu đau khổ trên mặt. Mẹ nàng nói:

- Con đừng vì Mẫn bỏ đi mà đau khổ tuyệt vọng. Có lẽ con và nó không có duyên phận. Chờ ba đi làm về, tối nay ba và má sẽ bàn việc cho con qua Pháp du học. Giờ thì con ngủ đi.

Mẹ nàng nói xong thì bước đi. Em gái Phượng còn ngồi lại bên nàng, hỏi nhỏ:

- Chị giỏi Pháp ngữ, chẳng phải chị mơ ước qua Paris lấy bằng văn học Pháp sao? Lâu nay Ba mẹ rất mong chị đi du học ở Pháp, nhưng chị không muốn, vì anh Mẫn. Giờ thì anh bỏ đi rồi, chắc chị đồng ý nghe lời khuyên của ba mẹ phải không?

- Chỉ sợ ba mẹ đổi ý.

- Ba mẹ lúc nào cũng mong chị đi Paris mà? Chị vừa nghe mẹ nói đó... Chắc chiều nay ba mẹ sẽ bàn bạc để lo giấy

tờ của Bộ giáo dục xin cho chị sang Paris du học. Điều quan trọng là chị hãy quên anh Mẫn. Bao nhiêu năm ảnh với chị cặp kè thân thiết, bỗng nhiên ảnh dứt tình bỏ chị đi lính. Chị không tức giận ảnh sao?

Phượng nói giọng yếu ớt:

- Đương nhiên chị đau khổ, vừa tức giận.

Hồng lên giọng tài khôn:

- Đã tức giận thì đá ảnh luôn đi. Đừng nghĩ đến ảnh nữa! Qua Paris tìm bồ khác, tìm anh chàng da trắng đẹp trai như tài tử Alain Delon đi...

Phượng nghe em gái nói bật cười, ngắt lời:

- Đừng nói chuyện tào lao nữa! Em hãy đi ra ngoài để chị ngủ một lúc lấy tinh thần. Chiều nay ba về nhà biết vụ chị xiu ngoài đường chắc ba cần nhắc la mắng chị một trận, chớ không bỏ qua đâu!

Hồng cười cười, vâng lời chị bước đi... nhưng trước khi khép cửa ra ngoài, ngoáy đầu lại nói:

- Chị là cục cưng của ba, còn lâu ông mới mắng chị. Yên chí ngủ đi nhé?

Em gái đi rồi, Phượng còn lại một mình hồi nhớ lại những lời Mẫn viết trong thư...

Nàng lẩm bẩm nói với chính mình:

Huỳnh Dung

«- Chàng đã lìa bỏ Saigon. Ta rồi cũng sẽ lìa bỏ Saigon!
Nơi này không còn lưu lại dấu vết đôi tình nhân bên nhau nữa!

TÌNH KHÔNG CÒN NỮA!

Sau câu nói, nàng bật cười nhỏ, cùng lúc nước mắt trào
ra!

(Hết)

(Đọc tiếp: «Duyên mới – Tình xưa»)

HuỳnhDung

* * *